ÖMÜR VE AKIBET ENDİŞESİ

Bu dersimde bildiğimi ve bildiğimi zannettiğim bir konu Fakat dersimin sonunda şunu anlayacağım yada anlamam gerek ki ilim bilinen değil yaşanandır. Yaşanmayan ilim geçmeyen para gibidir. Akılda kalmış hayata tatbiki olmamış bilgi hammalıktır. Kur'an bu akli bilgi hammalığı için Yahudileri misal verir. Cum'a Suresinde

TEVRAT'LA YÜKÜMLÜ TUTULUP, ONUNLA AMEL ETMEYENLERİN DURUMU, CİLTLERLE KİTAP TAŞIYAN EŞEĞİN DURUMU GİBİDİR

{CUM'A SURESİ 5}

Dolayısı ile bilmek değil yaşamak esastır. Bir hakikatin akleden bilinip hayata tatbiki uzun bir süreci gerektirir. Akıl süzgecinden geçirilip, kalbe sirayet eden bilgi yani marifetullah bilgisi beni harekete geçirir. Bu manayı teyid edecek Üstad hazretlerinden bir misal.

> Kırk sene ömrümde, otuz sene tahsilimde yalnız dört kelime ile dört kelâm öğrendim; tafsilen beyan edilecektir. Burada yalnız icmalen işaret edilecektir. Kelimelerden maksad: Mana-yı harfî, mana-yı ismî, niyet, nazardır. Şöyle ki:
>
> MESNEVİ-Sİ

Üstad ilim tahsili otuz yıl olarak ifade ediyor ve bu uzun süreçte dört kelime öğrendiğini ifade ediyor. Ve biz bu zâta bu asır alimleri Bediüzzaman lakabını takmış. Dört kelime dört kelam öğrenen nasıl zamanın eşsiz bir alimi olur. Sır burda bu dört kelam ve kelime bu Kur'an tefsir metodunun çekirdeği gibi olmuş ve bütün hayatında bu dört kelam ve kelimeyi uygulayarak hakikatlara ulaşmış. Yani hayatına hayat olmuş hakikatlar için ben "biliyorum" diyebilirim.

Anlamaya çalışacağım yer bu Kur'an tefsirlerini okuyanların bildiği bir yer ve Üstad hazretlerinin çokça okunmasını tavsiye ettiği yerlerden. Bediüzzaman hazretleri bazı eserleri ekstradan sıkça okumayı tavsiye eder. Asrın manevi doktoru bu ikaz ve tavsiyeyi yapıyorsa dikkat etmek gerektir. Tavsiye edilen yerler şöyle

Sizler arasıra **İhlas'ı** ve **İktisad Lem'alarını** ve bazan **Hücumat-ı Sitte Risalesi'ni** mabeyninizde beraber okumalısınız. **Sizin şimdiye kadar**

Bu risalelere Emirdağ Lahikasında

Aziz kardeşlerim, siz kat'î biliniz ki: **Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür. Onun için dünyevî merak-aver mes'elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz.** Meyve'nin Dördüncü Mes'elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.

EMİRDAĞ-1 43

Bu zikredilen eserler neden önemli de asrın manevi doktoru bu eserleri ekstradan tavsiye ediyor dediğimde aklıma gelen bir iki cümlelik manaları yazıyorum

İHLAS : Bütün ibadet ve salih amellerin özü, mayası. Her zaman ama özellikle enaniyetin, sosyal medya ile şan ve şöhretin zirve olduğu, menfaatsiz karşılıksız bir amel yapmanın zor olduğu bu dönemde ihlas risalesi çok büyük bir önem taşıyor ve en az onbeş günde bir defa okunup, her an yaşama duasında olmalı.

"İnsanlar helâk oldu-âlimler müstesna. Âlimler de helâk oldu-ilmiyle amel edenler müstesna. Amel edenler de helâk oldu-ihlâs sahipleri müstesna. İhlâs sahiplerine gelince, onlar da pek büyük bir tehlike ile karşı karşıyadırlar." bk. Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ 2:415; Gazâlî, İhyâu Ulûmi'd-Dîn 3:414,4:179, 362.

İKTİSAT RİSALESİ :

Yiyiniz, İçiniz FAKAT İSRAF ETMEYİNİZ {A'RAF SURESİ 31}

ayetinin tefsir edildiği 19. LEM'A. iktisadı çok yönlü ele bir bölüm ve bu zamanda beni yaratılış gayem olan marifetullah ve ibadetten alıkoyan derd-i maiset belasından ve ahirzamanda gayri zaruriler zaruri hale getiren sistemin beni manen asimile etmesinden koruyan bir öğreti.

HUCUMAT-I SİTTE RİSALESİ :

"Zulmedenlere en küçük bir meyil göstermeyin; yoksa Cehennem ateşi size de dokunur." Hûd Sûresi, 11:113.

Bu ayetin tefsirinde herkesin mükellef olduğu emri bil maruf nehyi anil münker yani hizmet-i Kur'aniye'den ehli hizmeti uzaklaştırmak için şeytan, nefis ve ehl-i dalaletin kullandığı altı desise ve metod ders verilip, ehl-i hizmet ikaz ediliyor.

DÖRDÜNCÜ MESELE :

Bu derste anlamaya çalışacağım bölüm Onbirinci Şua olan ve yaklaşık 1943-1944 yıllarında Denizli Hapishanesinde neşredilen "Meyve Risalesi" diye bilinen kısımda geçiyor.

Bu kısım bana aslında çok önemli kanuniyeti yani nelere ne kadar önem ve değer vermem gerektiğini, merak gibi manevi bir lokomatif hükmündeki latifemi nerelere, nereye sarfetmem gerektiğini, hayatı, hadisatını nereye ve nelere göre yorumlamam gerektiğini anlatan bir yer.

Ve maalesef zahirde bilinen ama çok az yaşanan bir kısım.

Bu mukaddemeden sonra dersime geçiyorum.

Dördüncü Mes'ele

Yine Gençlik Rehberi'nde izahı var. Bir zaman bana hizmet eden kardeşlerim tarafından sual edildi ki: "**Küre-i arzı herc ü merce getiren ve İslâm mukadderatıyla alâkadar olan bu dehşetli harb-i umumîden elli gündür (şimdi yedi seneden geçti aynı hâl)**

{(*): Parantez içindeki not, 1946 senesine aittir.}

hiç sormuyorsun ve merak etmiyorsun. Halbuki bir kısım mütedeyyin ve âlim insanlar, cemaati ve câmii bırakıp radyo dinlemeğe koşuyorlar. Acaba bundan daha büyük bir hâdise mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?" dediler. Cevaben dedim ki:

Soru çok iyi analiz edilmeli. Zira sorular anlaşılmazsa cevapların çok büyük önemi olmayacak.

Bu kısım 2. Dünya Savaşı sırasında yazılıyor. Ve Dünya tarihinin en kanlı savaşı 80.000 insan öldü. Dünya atom bombası ile tanıştı. Diğer tarafta bu savaş İslamın kaderi ile ilişkili. Osmanlı imparatorluğunun toprakları halen pay ediliyor, İslam devletleri sömürge haline getiriliyor. Böyle dehşetli bir vaziyette talebeleri Üstad'a bakıyor ki Üstad hiç meşgul olmuyor, merak etmiyor. Halbuki bazı dindarlar hatta âlimler o zamanlarda radyo ile ajanslar üzerinden bazen namaz vaktine denk gelen haberleri dinlemek için köy kahvelerine yada meydanlara gidip camiyi ve cemaati terk ederken, hayatını İslama adamış alem-i İslama indirilen darbeleri kendi nefsinde hisseden bir zât İslam mukadderatı ile ilgili bu mes'eleyi sormuyor merak etmiyor.

Bu durumdan talebeleri iki suali çıkarıyorlar

1. Demek bundan büyük mes'ele var ki meşgul olmuyor.
2. Yada bununla meşgul olmanın zararı var.

Soruyu böyle detaylı anladıktan sonra verilen cevabı daha iyi anlayabilirim.

Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur.

Bu sekiz kelimeden oluşan iki cümle içi çok büyük bir farkındalık, ciddi bir Kur'an-ı tahkik eğitimi ve onu kainat üzerinden okunup hayata tatbik edilmiş bir hâli, yaradılış gayesini anlamış bir zâtın hayat düsturudur. Bu iki cümleden oluşan motto yani felsefeye göre slogan, hedef aslında bizim için Kur'an'ı ve Nebevî öğreti içinde bir çok ayeti ve hadisi barındıran bir hakikattır.

Ömür bu fani dünyada daimi, baki bir hayatı kazanmak için ziraat ve ticaret için gönderilen insan için çok kıymetli, geçtiği zaman geri alınmayan, her dakikasının bize iyi yada kötü geri döneceği, her anından hesap vereceğim bir sermaye.

Kendini Kur'an'ın tahkiki iman eğitimine tabi tutup hem kendine hem afaka baktığında

Gelenlerin gitmesini, gençlerin ihtiyarlaşmasını, bütün yaratılan mahlukatta zeval ve firak hakikatını gören insan anlar ki,

geçiriyor. Demek insan, bu dünyaya yalnız güzel yaşamak için ve rahatla ve safa ile ömür geçirmek için gelmemiştir. Belki azîm bir sermaye elinde bulunan insan, burada ticaret ile, ebedî daimî bir hayatın saadetine çalışmak için gelmiştir. Onun eline verilen sermaye de ömürdür. Eğer hastalık olmazsa,

Maalesef ömrün çok kıymetli bir sermaye olduğunu çoğu zaman unutuyoruz. O yüzden Efendimiz (asm) bizi bu noktada şöyle ikaz ediyor.

İNSANLARIN ÇOĞUNUN KIYMETİNİ BİLMEDİĞİ İKİ NİMET VARDIR BUNLAR SIHHAT VE BOŞ ZAMANDIR.

Kendini hayatı din noktai nazarında anlamlandıran insan için boş zaman yoktur, gaflet ile boşa geçen zaman vardır. Bu ömür sermayemizin her anından hesaba çekilmeden mahşerde yerimizden ayrılmayacağımız yine hadislerde ifade ediliyor.

KIYAMETTE HERKES ŞU DÖRT ŞEYDEN SORULUNCAYA KADAR YERİNDEN AYRILMAZ

1- Ömrünü nerede tükettin?
2- Gençliğini nerede geçirdin?
3- Malını nerede kazandın, nerede harcadın?
4- İlmin ile (bildiklerinle) amel ettin mi?

Belki bu ve buna benzer hadisi şeriflerin bir manası olarak Üstad Mesnevi-i Nuriye'de şöyle bizleri ikaz eder.

safi bir bekaya intikal ederek bâki kalır. Evet rivayetlerde vardır ki; **insanın ömür dakikaları insana avdet ederler. Ya gafletle muzlim olarak gelirler veya hasenat-ı muzie ile avdet ederler.**

MESNEVİ 216

İnsan ömür dakikalarının neticesinde cennet ve cehennemini inşa ediyor. Yine Efendimiz (asm) başka bir hadisi şerflerinde

AHİRZAMANDA ÜMMETİMİN ÖMRÜ 60-70 SENEYİ FAZLA GEÇMEYECEK

Başka bir Hadisi Şerifte

CENAB-I HAKK KENDİSİNE 60 SENELİK ÖMÜR VERDİĞİ KİŞİDEN HER TÜRLÜ BAHANEYİ KALDIRMIŞTIR

Daha bunun gibi Kur'an'ı ve Nebevi ikaz bana ömrümün bir sermaye olup gelişi güzel kullanmamam ve kullanma hakkımın olmadığına dair beni ikaz eder.

Cevabın devamında Üstad bana neye ne kadar deger verip neyle ne kadar mesgul olmam gerektiğine dair bir ölcü verecek. Söyle ki:

Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedâhil daireler gibi, her insanın kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve Küre-i Arz ve nev'-i beşer dairesinden tut.. tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Herbir dairede herbir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede, en büyük ve ehemmiyetli ve daimî vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat, arasıra vazife bulunabilir. Bu kıyas ile -küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasib- vazifeler bulunabilir. Fakat

Üstad insan olarak benim alakadar olduğum daireleri önem sırasına göre dizayn etmiş. Şekillendirecek olursam

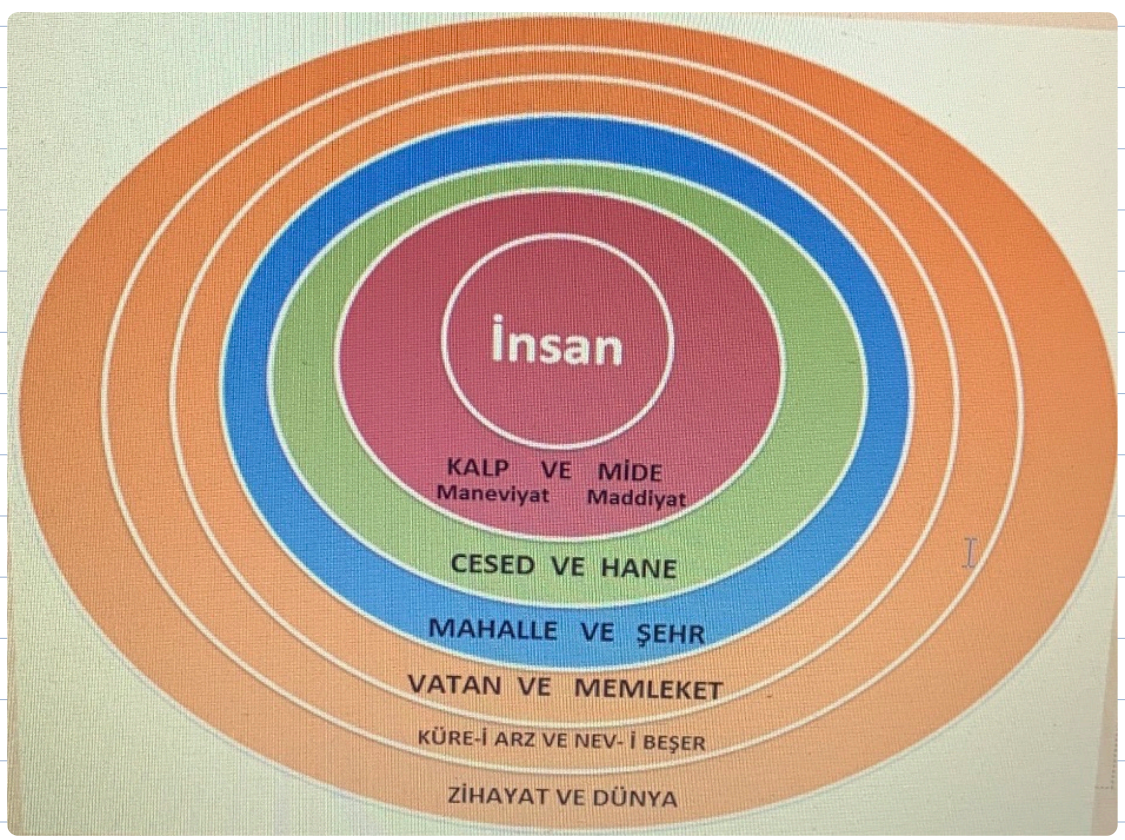

Bu şekilde insanı en çok alakadar eden daireler küçük daireden büyük daireye şeklinde dizilmiş.
Ve benim en büyük dairede en küçük, geçici, arasıra enküçük dairede, en büyük, ehemmiyetli, daimi vazife var.

ALAKADAR OLDUĞUM DAİRE	BANA DÜŞEN VAZİFE ORANI
EN BÜYÜK DAİREDE →	EN KÜÇÜK, GEÇİCİ, ARASIRA
EN KÜÇÜK DAİREDE →	EN BÜYÜK, EHEMMİYETLİ, DAİMİ

→ TERS ORANTI ←

Maalesef bu alakadarlık ve vazife oranı, Kur'an ve sünnete göre belirlenmeyip bencelere, bu zamana göre, kalabalıklara, kitlelere göre belirlenince en dar dairedeki büyük ve ehemmiyetli ve daimi vazifeler önem sıramızda sona en geniş dairede çok az, geçici ve arasıra olan vazifeler önem sıramızda başa geçiyor.

kıyas ile -küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasib- vazifeler bulunabilir. Fakat büyük dairenin cazibedarlığı cihetiyle küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli **hizmeti bıraktırıp lüzumsuz, malayani ve âfâkî işlerle meşgul eder. Sermaye-i hayatını boş yerde imha eder. O kıymetdar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür.** Ve bazan bu harb boğuşmalarını merak ile takib eden, bir tarafa kalben tarafdar olur. Onun zulümlerini hoş görür, zulmüne şerik olur.

Geniş daire cazip ve sürekli parlatılıyor. O dairenin cazibesine kapılınca, küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli hizmetler ya terkediliyor, yada sekle, standarta, rütüele dönüyor.
Amerika tavukları ne kadardır, zuhalin etrafındaki halkalar nedir? gibi lüzumsuz, kıymetsiz işlerle ömür geçiyor.
Dar dairedeki ehemmiyetli işlere sarf edecek merak ve ener-

ji kalmıyor. Ve başka bir zarar boyutuda oturduğum yerde haberler vasıtasıyle bir çok zulme şerik oluyorum

kıymetsiz şeylerde öldürür. Ve bazan bu harb boğuşmalarını merak ile takib eden, bir tarafa kalben tarafdar olur. Onun zulümlerini hoş görür, zulmüne şerik olur.

Bugün haberlerde, yazılı basında herşey taraflı anlatılıyor. Bu taraflılığı netice verecek haberler ile farkında olmadan bizde bir tarafa meyledeyiz. Kur'an zulme şerik olmayı değil meyletmekten bile sakındırıyor.

ZALİMLERE EN UFAK BİR MEYİL GÖSTERMEYİNİZ. YOKSA SİZE DE CEHENNEM ATEŞİ DOKUNUR.

{HUD SURESİ 113}

Maalesef bugün televizyon, basın yayın, sosyal medya ile oturduğumuz yerde bizzatihi çok büyük günahlara ortak oluyoruz, büyük zulumlere iştirak ediyoruz. Böylece hem umumi musibetlere davetiye çıkarıyoruz, hemde ahirette fiilen işlemediğimiz fakat hissen, fikren taraftar olup işlemiş sayıldığımız günahlara iştirak ediyoruz

Umumî musibet, ekseriyetin hatasından ileri gelmesi cihetiyle; ekser nâsın o zalim eşhasın harekâtına fiilen veya iltizamen veya iltihaken taraftar olmasıyla manen iştirak eder, musibet-i âmmeye sebebiyet verir.

Gerek en dar dairedeki vazifelerin ehemmiyetini bilen, gerekse böyle büyük günahlara iştirak etmemek adına Üstad bu geniş dairedeki hadiselerden uzak durmuş. Bu manayı kuvvetlendirecek bir iki mektubu

Aziz kardeşlerim, siz kat'î biliniz ki: **Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür. Onun için dünyevî merak-aver mes'elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz.** Meyve'nin Dördüncü Mes'elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.

Evet ehl-i dünyanın bütün muazzam mes'eleleri, fâni hayatta zalimane olan düstur-u cidal dairesinde gaddarane, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihetiyle; kader-i İlahî onların o cinayetleri içinde, onlara bir manevî cehennem veriyor. **Risale-i Nur ve şakirdlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları; fâni hayata bedel, bâki hayata perde olan ölümü ve hayat-ı dünyeviyenin perestişkârlarına gayet dehşetli ecel celladının, hayat-ı ebediyeye birer perde ve ehl-i imanın saadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.**

Elhasıl:

Ehl-i dalalet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler, ölüme karşı nur-u Kur'an ile cidaldeyiz. Onların en

büyük mes'elesi -muvakkat olduğu için-, bizim mes'elemizin en küçüğüne -bekaya baktığı için- mukabil gelmiyor. Madem onlar divanelikleriyle bizim muazzam mes'elelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz, neden kudsî vazifemizin zararına onların küçük mes'elelerini merakla takib ediyoruz. Bu âyet

Yine dar dairedeki vazifelerin önemine ve bu asırda bu ehemmiyetli vazifelerin önem sırasına bile alınmadığını ifade eden bir mektupta Üstad şunları ifade ediyor.

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bugünlerde gayet sadık ve dikkatli bir kardeşimizin ihtiyatsızlığından küçük bir tokat yemesi münasebetiyle, hem bu dört ay müddetçe, binler adam kadar alâkadar olduğum halde; ahval-i âlemden, siyaset ve harbden kat'iyyen bir haber almayıp ve istemeyip ve merak etmez bir tarzda bulunmamdan, Feyzi ve Emin gibi has kardeşlerimin hayretleri ve istifsarları sebebiyle bir hakikattan, çok defa beyan ettiğim gibi yine bir parça ondan bahsetmek lüzum oldu. Şöyle ki:

Hakaik-i imaniye, herşeyden evvel bu zamanda en birinci maksad olmak ve sair şeyler ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalmak ve

118

Risale-i Nur'la onlara hizmet etmek en birinci vazife ve medar-ı merak ve maksud-u bizzât olmak lâzım iken; şimdiki hal-i âlem hayat-ı dünyeviyeyi hususan hayat-ı içtimaiyeyi ve bilhâssa hayat-ı siyasiyeyi ve bilhâssa medeniyetin sefahet ve dalaletine ceza olarak gelen gazab-ı İlahînin bir cilvesi olan harb-i umumînin tarafgirane, damarları ve a'sabları tehyic edip bâtın-ı kalbe kadar, hattâ hakaik-i imaniyenin elmasları derecesine o zararlı, fâni arzuları yerleştirecek derecesinde bu meş'um asır öyle şırınga etmiş ve ediyor ve öyle aşılamış ve aşılıyor ki; Risale-i Nur dairesi haricinde bulunan ülemalar, belki de veliler; o siyasî ve içtimaî hayatın rabıtaları sebebiyle, hakaik-i imaniyenin hükmünü ikinci, üçüncü derecede bırakıp, o cereyanların hükmüne tâbi' olarak hemfikri olan münafıkları sever, kendine muhalif olan ehl-i hakikatı belki ehl-i velayeti tenkid ve adavet eder, hattâ hissiyat-ı diniyeyi o cereyanlara tâbi' yaparlar.

İşte bu asrın bu acib tehlikesine karşı, Risale-i Nur'un hizmet ve meşgalesi, şimdiki siyaseti ve cereyanlarını o derece nazarımdan ıskat etmiş ki; bu harb-i umumîyi bu dört ayda merak etmedim, sormadım.

Hem Risale-i Nur'un has talebeleri, bâki elmaslar hükmünde olan hakaik-i imaniyenin vazifesi içinde iken, zalimlerin satranç oyunlarına bakmakla vazife-i kudsiyelerine fütur vermemek ve fikirlerini onlar ile bulaştırmamak gerektir.

Cenab-ı Hak bize nur ve nuranî vazifeyi vermiş; onlara da, zulümlü zulümatlı oyunları vermiş. Onlar bizden istiğna edip yardım etmedikleri ve elimizdeki kudsî nurlara müşteri olmadıkları halde, biz onların karanlıklı oyunlarına vazifemizin zararına bakmağa tenezzül etmek hatadır. Bize ve merakımıza, dairemiz içindeki ezvak-ı maneviye ve envâr-ı imaniye kâfi ve vâfidir.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve bayramlarını tebrik ederiz.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Bu asır insanın bütün ayarları ile oynamış adeta herseyi alt üst etmis. Gayri zaruri-yi zaruri hale getirmis

En önemli vazifeleri önemsizleştirmiş. Risale-i Nur Kur'an eczanesinden aldığı ilaclarla beni, bizi muhatabını tedavi ediyor. Dünyanın mahiyetini, benim bu dünya içindeki konumumu vazifelerimi tahkiki şekilde ders verip marifetullahın nurlu dersleri ile meşgul ediyor. Bunları bırakıp zalimlerin satranç oyunları, zalimlerin zulumlu işleri ile uğraşmak benim gibi basit fikirli adamların işi değil.

Yine farklı bir mektupta Üstad bana bu geniş dairedeki işlerle uğraşmanın zararlarını, bu dairelerle uğraşma görevinin kime ait olduğunu ifade ettiği mektupta şunları söylüyor.

Emin'le Feyzi'nin sordukları bir suale Üstad'dan aldıkları cevab

Sual:

Bize verdiğiniz cevabda diyorsunuz: "**Siyasî geniş daireleri merak ile takib eden, küçük daireler içindeki vazifelerinde zarar eder.**" Bunun izahını istiyoruz?

Elcevab Üstadımız diyor ki:

Evet bu zamanda merak ile, radyo vasıtasıyla, ciddî alâkadarane

38

küre-i arzdaki boğuşmalara merak edip bakanlar, dikkat edenler, maddî ve manevî pek çok zararları vardır. Ya aklını dağıtır manevî bir divane olur, ya kalbini dağıtır manevî bir dinsiz olur, ya fikrini dağıtır manevî bir ecnebi olur. Evet ben kendim gördüm: Lüzumsuz bir merak ile, mütedeyyin iken âmî bir adam -beride ilme mensubiyeti varken- eskiden beri İslâm düşmanı olan bir kâfirin mağlubiyetiyle ağlamak derecesinde bir mahzuniyet ve Âl-i Beytten Seyyidler Cemaatinin bir kâfire karşı mağlubiyetinden mesruriyetini gördüm. Böyle âmî bir adamın, alâkasız bir geniş daire-i siyaset hatırı için, böyle kâfir bir düşmanı mücahid bir seyyide tercih etmek, acaba divaneliğin ve aklı dağıtmaklığın en acib bir misali değil midir?

Evet haricî siyaset memurları ve erkân-ı harbler ve kumandanlara bir derece vazifece münasebeti bulunan siyasetin geniş dairelerine ait mesaili; basit fikirli ve idare-i ruhiye ve diniyesine ve şahsiyesine ve beytiyesine ve karyesine ait lüzumlu vazifesini geri bıraktırmakla, onları meraklandırıp ruhlarını serseri, akıllarını geveze ve kalblerini de hakaik-i imaniye ve İslâmiyeye ait zevklerini, şevklerini kırıp havalandırmak ve o kalbleri serseri etmek ve manen öldürmek ile dinsizliğe yer ihzar etmek tarzında, kemal-i merak ile onlara göre malayani ve lüzumsuz mesail-i siyasiyeyi radyo ile ders verip dinlettirmek, hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyeye öyle bir zarardır ki; ileride vereceği neticeleri düşündükçe tüyler ürperir.

Benim için lüzumsuz, malayani, arasıra ve geçici vazife bulunan geniş dâireden siyaset memurları, erkân-ı harbler, kumandanlar sorumludur.

Ben bana ait olmayan etkimin ve tesirimin olmadığı bu işlerle uğraşıp maneviyatıma çalışacak enerjimi harcıyorum, maddi manevi büyük zarar ediyor, dehşetli günahlara ortak oluyorum.

Bu ve buna benzer bir çok yer bana iki sorudan biri olan "Bununla meşgul olmanın zararı mı var?" sorusuna cevap hükmünde.

Şimdi ikinci Sual:

Sual neydi:

Bundan daha büyük bir mes'ele mi var?

Birinci noktaya cevab ise:

Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhâssa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve aklı da varsa, o tek davayı kazanmak için bilâ-tereddüd sarfedecek. İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz

Daha büyük bir olay varsa küçük olaylarla uğraşılmaz. Kazanmam gereken daha büyük şeyler varsa küçük kazançlar önem arz etmez, etmemeli.

Herkesin hususan müslümanın başında kazanması gereken öyle bir dava varki: o davayı kazanana kadar rahat yok. Davanın dehşetinden ve öneminden haberi olan için bu davadan önemli hiçbir şey yok. Bu dava nedir ve kim haber veriyor? Güvenilir insanlar mı?

sarfedecek. İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, kâinat sahibinin ve mutasarrıfının

binler va'd u ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü

DAVANIN İDDİACILARI	DAYANAKLARI
İnsanların meşhurları	Kainat Yaratasının
124.000 bin embiya	vaadleri
124.000.000 evliya	Müşahadeleri
Mürşidler	
İTTİFAK ETMİŞ	İSTİNAD EDİYORLAR

gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

Böyle büyük ve yalanda ittifakları muhal olan ve iddia ettikleri davanın kaynağı sağlam olan bu dava öyle bir dava ki ahirzamanda son nefesteki bu davayı kazanma zorlaşmış. Her taraf saran günahlar, küfrü işmam eden kelamlar, bid'a ve bid'a ehline gösterilen muhabbetler, maddiyunluk yani her şeyi sebeb sanıcla anlamlandırma, yada bize bakan cihetle madde merkezli, para ve rahat merkezli yaşamak.

Madde büyüdükce çekim gücü artar sırrınca maddenin para, mal, mülk merkezli yaşam.
Bütün bunlar son nefesteki akıbetim için büyük tehlikeler.
Bu zamanda kazanma ihtimali çok az ve düşük olan bir iman davasından ne kadar haberdarım.
"Ümmetimin başına öyle bir zaman gelecek ki" diye başlayan hadislerde Efendimiz (asm) bizi çok ciddi ikaz ediyor. O hadislerin bazısında insanların sabah mü'min kalkıp akşamında kafir olacaklarına dair, okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkılacağını haber veren hadisler var.
Bu noktada yine başka bir hadiste
AKIBETİ HAKKINDA DEFNE YAPRAĞI GİBİ TİTREMEYENİN AKIBETİNDEN ENDİŞE EDİLİR buyuruyor.
Hak etmediğimiz halde bu noktada olmamamız kadar rahatız. Davayı anlamış anladığını hayata yansıtmış daha az korkması gerekenler benden bizden fazla korkmuşlar. Bir misal.

Hem -nakl-i sahih ile- Ebu Hüreyre ve Huzeyfe gibi mühim zâtlar bulunduğu bir heyette, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş ki:

ضِرْسُ اَحَدِكُمْ فِي النَّارِ اَعْظَمُ مِنْ اُحُدٍ

diye, birinin irtidadıyla müdhiş akibetini haber vermiş. Ebu Hüreyre dedi: "O heyetten, ben bir adamla ikimiz kaldık; ben korktum. Sonra öteki adam, Yemame Harbi'nde Müseylime tarafında bulunup, mürted olarak katledildi." İhbar-ı Nebevînin hakikatı çıktı.

İşte bu davanın büyüklüğü ve kaybetme korkusu fazla olanın hakikati Kur'an'la, derslerle iştigali fazla olur.

İşte o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen hârika bir dava vekilini o işde çalıştıran vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur şakirdleri, her birimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da ancak bu vazifeye sarfetmek lâzımdır diye kanaatımız var.

Ne kadar Kur'an'la hemhal olayım son nefesteki akibet endişen kadar.

Ne kadar hakaik-i imaniye ile meşgul olayım son nefesteki akibet endişen kadar.

Kaç gün derse gideyim? son nefesteki davayı kazandıracak kadar...

Aziz kardeşlerim, siz kat'î biliniz ki: **Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür. Onun için dünyevî merak-aver mes'elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz.** Meyve'nin Dördüncü Mes'elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.

Evet ehl-i dünyanın bütün muazzam mes'eleleri, fâni hayatta zalimane olan düstur-u cidal dairesinde gaddarane, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihetiyle; kader-i İlahî onların o cinayetleri içinde, onlara bir manevî cehennem veriyor. **Risale-i Nur ve şakirdlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları; fâni hayata bedel, bâki hayata perde olan ölümü ve hayat-ı dünyeviyenin perestişkârlarına gayet dehşetli ecel celladının, hayat-ı ebediyeye birer perde ve ehl-i imanın saadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.**

Elhasıl:

Ehl-i dalalet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler, ölüme karşı nur-u Kur'an ile cidaldeyiz. Onların en

büyük mes'elesi -muvakkat olduğu için-, bizim mes'elemizin en küçüğüne -bekaya baktığı için- mukabil gelmiyor. Madem onlar divanelikleriyle bizim muazzam mes'elelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz, neden kudsî vazifemizin zararına onların küçük mes'elelerini merakla takib ediyoruz. Bu âyet

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bugünlerde gayet sadık ve dikkatli bir kardeşimizin ihtiyatsızlığından küçük bir tokat yemesi münasebetiyle, hem bu dört ay müddetçe, binler adam kadar alâkadar olduğum halde; ahval-i âlemden, siyaset ve harbden kat'iyyen bir haber almayıp ve istemeyip ve merak etmez bir tarzda bulunmamdan, Feyzi ve Emin gibi has kardeşlerimin hayretleri ve istifsarları sebebiyle bir hakikattan, çok defa beyan ettiğim gibi yine bir parça ondan bahsetmek lüzum oldu. Şöyle ki:

Hakaik-i imaniye, herşeyden evvel bu zamanda en birinci maksad olmak ve sair şeyler ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalmak ve

Risale-i Nur'la onlara hizmet etmek en birinci vazife ve medar-ı merak ve maksud-u bizzât olmak lâzım iken; şimdiki hal-i âlem hayat-ı dünyeviyeyi hususan hayat-ı içtimaiyeyi ve bilhâssa hayat-ı siyasiyeyi ve bilhâssa medeniyetin sefahet ve dalaletine ceza olarak gelen gazab-ı İlahînin bir cilvesi olan harb-i umumînin tarafgirane, damarları ve a'sabları tehyic edip bâtın-ı kalbe kadar, hattâ hakaik-i imaniyenin elmasları derecesine o zararlı, fâni arzuları yerleştirecek derecesinde bu meş'um asır öyle şırınga etmiş ve ediyor ve öyle aşılamış ve aşılıyor ki; Risale-i Nur dairesi haricinde bulunan ülemalar, belki de veliler; o siyasî ve içtimaî hayatın rabıtaları sebebiyle, hakaik-i imaniyenin hükmünü ikinci, üçüncü derecede bırakıp, o cereyanların hükmüne tâbi' olarak hemfikri olan münafıkları sever, kendine muhalif olan ehl-i hakikatı belki ehl-i velayeti tenkid ve adavet eder, hattâ hissiyat-ı diniyeyi o cereyanlara tâbi' yaparlar.

İşte bu asrın bu acib tehlikesine karşı, Risale-i Nur'un hizmet ve meşgalesi, şimdiki siyaseti ve cereyanlarını o derece nazarımdan ıskat etmiş ki; bu harb-i umumîyi bu dört ayda merak etmedim, sormadım.

Hem Risale-i Nur'un has talebeleri, bâki elmaslar hükmünde olan hakaik-i imaniyenin vazifesi içinde iken, zalimlerin satranç oyunlarına bakmakla vazife-i kudsiyelerine fütur vermemek ve fikirlerini onlar ile bulaştırmamak gerektir.

Cenab-ı Hak bize nur ve nuranî vazifeyi vermiş; onlara da, zulümlü zulümatlı oyunları vermiş. Onlar bizden istiğna edip yardım etmedikleri ve elimizdeki kudsî nurlara müşteri olmadıkları halde, biz onların karanlıklı oyunlarına vazifemizin zararına bakmağa tenezzül etmek hatadır. Bize ve merakımıza, dairemiz içindeki ezvak-ı maneviye ve envâr-ı imaniye kâfi ve vâfidir.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve bayramlarını tebrik ederiz.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Birinci noktaya cevab ise:

Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhâssa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve aklı da varsa, o tek davayı kazanmak için bilâ-tereddüd sarfedecek. İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz

sarfedecek. İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, kâinat sahibinin ve mutasarrıfının

binler va'd u ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü

gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

Hem -nakl-i sahih ile- Ebu Hüreyre ve Huzeyfe gibi mühim zâtlar bulunduğu bir heyette, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş ki:

ضِرْسُ اَحَدِكُمْ فِي النَّارِ اَعْظَمُ مِنْ اُحُدٍ

diye, birinin irtidadıyla müdhiş akibetini haber vermiş. Ebu Hüreyre dedi: "O heyetten, ben bir adamla ikimiz kaldık; ben korktum. Sonra öteki adam, Yemame Harbi'nde Müseylime tarafında bulunup, mürted olarak katledildi." İhbar-ı Nebevînin hakikatı çıktı.

İşte o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen hârika bir dava vekilini o işde çalıştıran vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur şakirdleri, her birimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da ancak bu vazifeye sarfetmek lâzımdır diye kanaatımız var.